

Orgaantransplantatie en liefde

“Zelfliefde, in het kleine gevat, heeft een grote uitwerking op het geheel. Precieze aandacht, telkens weer, verbetert de conditie van samenzijn met anderen.”

Zelfliefde

Naasteliefde is een algemeen bekend woord, met de nadruk op woord, want de inhoud ervan verdient enig onderzoek. Uit mijn jonge jaren herinner ik mij dat dit woord veelal gebruikt werd om mij te bewegen iets te doen waar anderen profijt van konden hebben. Naasteliefde was ingebed in een sfeer van verplichting, iets wat ik pas veel later ben gaan beseffen. Het betekende klaar staan voor anderen, niet egoïstisch zijn, vanzelfsprekend iets voor anderen over hebben. Ik betrap me erop dat dit woord bij mij geen warme gevoelens heeft achtergelaten.

Zelfliefde is een minder vanzelfsprekend woord en roept al gauw de associatie op met egoïsme. Wat houdt zelfliefde in, althans voor mij? Zelfliefde heeft te maken met een bewust gevoel van wie en wat ik zielsecht ben. Ook al ben ik niet in staat er de juiste woorden aan te geven, in mij daagt een steeds bewuster

‘In elk leven krijg je opdrachten ter doorleving aangeboden die bij je ziel passen’

gevoelde herinnering van dat ‘wie en wat’. Steeds nadrukkelijker ontstaat een betrokken aandacht hiervoor en een gevoel van diepe aanvaarding hiervan en dan gebeurt er iets wonderlijks. Ik krijg het beeld van een ijslaag om me heen die aan het smelten is. En als ik om me heen kijk, omgeeft die ijslaag in verschillende dikten ook anderen. Bij een enkeling is hij nauwelijks meer aanwezig. Daar waar zelfliefde de overhand krijgt, smelt het innerlijke ijs en verdwijnt de starre kou, waardoor de ziel de gelegenheid krijgt contact te maken.

Een ziek orgaan

Wat zou zelfliefde kunnen betekenen binnen het kader van orgaantransplantatie? Het antwoord vergt precieze aandacht voor wat er wezenlijk aan de hand is. De vraag om een orgaantransplantatie komt voort uit de fysieke en psychische nood van iemand met een ziek orgaan. Het antwoord wordt verwacht van iemand met een gezond orgaan in een stervend lichaam, maar die moet dan wel bereid zijn om onder ziels extreem moeilijke omstandigheden te sterven. (Dit laatste krijgt aandacht tijdens het symposium over orgaandonatie van 23 november a.s. waarin o.a. Marieke de Vrij spreekt over de zielsaspecten in relatie tot de donor en de ontvanger.) Dierbaren mogen niet bij het sterven

en doodgaan aanwezig zijn. De algemeen geldende gedachte dat een donor werkelijk dood is, is aantoonbaar onjuist. Het hart klopt immers nog en soms blijken potentiële donoren weer tot bewustzijn te komen, terwijl ze dood zijn verklaard. Degene die op de operatietafel ligt en uit wie de organen verwijderd worden – het kloppende hart als laatste – ervaart dit geestelijk, vanuit het zieleleven, bewust. Deze ervaring heeft het karakter van eindeloosheid omdat de tijd lijkt stil te staan. De persoon zit gevangen. Hij wil zijn ziel uit het lichaam halen voordat de organen eruit genomen worden, maar is hiertoe niet in staat

omdat hij nog leeft. Hij wil eruit, maar kan niet. Een afschuwelijke ervaring want het bewustzijn is volledig intact. Terug naar de 'vraagkant'. Leven met een ziek orgaan is een moeilijke opgave. Doorleven met het hart van een ander mens geeft enorme fysieke complicaties omdat het eigen lichaam bij voortduring het getransplanteerde orgaan wenst af te stoten. Alleen zware medicatie die het immuunsysteem nagenoeg uitschakelt, kan het orgaan behouden. Het eigen lichaam dat van nature een orgaan van een ander afstoot, kent ook een grotere geestelijke betekenis. Daaraan wordt voorbijgegaan.

‘De zielen van donor en ontvanger zijn voor de nieuwe levens deels tot elkaar ‘veroordeeld’

Met een andere kijk hierop komen er ook andere aspecten in beeld dan een transplantatie. Gaat het in mijn leven slechts om een perfecte fysieke gezondheid of ben ik in staat iets anders waar te nemen? Als dit laatste mijn keuze is, wordt het zieke orgaan een oproep om zielsbewust een andere weg in te slaan dan die van transplantatie. Hiermee grijp ik de kans mijn bewustzijn in een bijzondere richting te ontwikkelen die ik anders niet gekozen zou hebben. Ik kies er dan bewust voor om mijn leven te doorleven. Ik geef mezelf de gelegenheid om inzicht te verwerven die een

zielseigen neerslag krijgt. ‘Ziel’ is dan voor mij geen woord meer, maar een wezenlijk gevoelde Essentie binnenin mijzelf, omdat ik me op deze Essentie afstem, in precieze aandacht en telkens weer. Mijn zieke orgaan vormt dan de bron waaruit deze oproep voor zielencontact voortkomt. In dit bijzondere bewustzijnscontact kan het heel goed zijn dat ik ga ervaren over een formidabele innerlijke coach te beschikken. Hiermee herwin ik waarschijnlijk geen fysieke gezondheid, maar gebeurt er iets heel anders: ik maak een kwantumsprong in mijn bewustzijn omdat ik blijf geïnteresseerd te zijn in datgene waar ik doorheen ga. Ik ben bezig de weg te eren waar ik nu bewust voor heb gekozen, met alle beproevingen die deze weg eigen zijn. Het is mijn ‘eigen weg’ en niemand anders kan die belopen. Er kan wel gezien worden welke waarheid ik leef. “Zelfliefd, in het kleine gevat, heeft een grote uitwerking op het geheel.” Ik ben me bewust geworden van iets wat zijn uitwerking op anderen zal hebben, namelijk dat mijn waarde en waardevolheid niet aan mijn lichamelijke vorm zijn gekoppeld. Als ik overlijd in een ziekteproces of op een andere natuurlijke manier – dat geldt voor ons allemaal – heb ik mijn leringen ondergaan en afgerond, de ziel is klaar.

Lichaam en ziel

Uit de inspiraties van Marieke de Vrij komt naar voren dat ziel en lichaam tijdens de incarnatie en bij de geboorte tot een eenheid zijn gekomen. De ziel krijgt de gelegenheid in een stoffelijke vorm op aarde te verschijnen en in deze vorm te creëren en te ervaren wat zij creëert. Aldus is zij ‘bewustzijnsverruimend’ bezig in haar unieke ontwikkelingsweg. Het lichaam is dienstbaar aan de zielsontwikkeling op aarde om hier steeds bewuster te worden,

het doel van de menselijke evolutie. We worden ons hier bewust van wie we zijn en van wat we qua zielspotentie in ons dragen. Die verwevenheid tussen ziel en lichaam houdt in dat organen niet ontvreemd kunnen worden uit het lichaam, zonder dat dit consequenties heeft. Die consequenties zijn er wel degelijk. De ziel slaat namelijk de herinneringen aan haar levenservaringen en unieke aard tijdelijk op in het lichaam. Ieder orgaan draagt een deel van de informatie in zich. Dat houdt volgens Marieke in dat, zolang iemand niet gestorven is en het fluïdumkoord zich niet definitief heeft losgemaakt van het stoffelijk lichaam, de zieleninformatie nog in de organen aanwezig is. Bij de laatste ademuitblazing is alle informatie energetisch nog volledig aanwezig in de betreffende organen. In de daaropvolgende periode wordt de informatie vanuit de verschillende organen overgeheveld via het fluïdumkoord (energetische 'navelstreng') naar de zielenenergie. Pas als het fluïdumkoord alle zieleninformatie uit de organen overgeheveld heeft, kan de ziel zich blijvend geheel onthechten van het lichaam. Dat onthechten varieert van enkele minuten tot een aantal dagen. Dus zelfs direct nadat het hart definitief gestopt is, is het fluïdumkoord niet afgehecht. De volledige afhechting van het fluïdumkoord is maatgevend voor wanneer de ziel geheel vrij is van het stoffelijk lichaam. Dan kan zij vrij haar nieuwe manifestatie in de geestelijke wereld aanvaarden.

Zielsverstremgeling

Orgaantransplantatie heeft consequenties voor zowel donor als ontvanger. Als ontvanger leef je weliswaar misschien wat langer, maar daar staat tegenover dat vermenging van energieën plaatsvindt die jouw eigen pad bemoeilijken. Dit verlegt je pad en maakt het voor je ziel moeilijk en soms onmogelijk het bewustzijn te verkrijgen van wat zij wezenlijk wenst. Wanneer iets niet ervaren en doorleefd is, zal in een volgend leven opnieuw de kans tot bewustzijns groei aangedragen worden. In elk leven krijg je opdrachten ter doorleving aangeboden die bij je ziel passen. Lichaam en talenten zijn hierop aangepast. Dat kan betekenen dat het lichaam waarmee je ziel zich dan verbindt, opnieuw te maken krijgt met ziekte.

Na het overlijden van de donor kan de ziel haar informatie niet zo maar terugkrijgen. Daarvoor heeft zij de ontvanger nodig want er is informatie verloren gegaan die niet via het fluïdumkoord is meegekomen. De zielen van donor en ontvanger zijn voor de nieuwe levens deels tot elkaar 'veroordeeld'. Immers hun zieleninformatie is verstremgeld geraakt door de wederzijdse diepe energetische beïnvloeding. De vroegere donor wil contact houden met de onttrokken informatie die bij zijn zielseigenheid hoort en daar heeft hij de vroegere ontvanger bij nodig. De mate van verstremgeling is sterk afhankelijk van de mate van energieoverdracht aan elkaar. Als organen naar verschillende ontvangers zijn gegaan, wordt het nog moeilijker. Hiermee wordt de ontvanger in een volgende incarnatie deels afhankelijk van de vroegere donor. Hij kan zijn route niet meer volgens eigen zieleprogramma afleggen, maar is deels aangewezen op de route van de donor. Dit zou je zielsverstremgeling kunnen noemen. Dit treedt des te sterker op naarmate de aard van het orgaan – bijvoorbeeld bij een hartlongtransplantatie sterker dan bij een niertransplantatie – en de soort energie van de donor. De tijd dat een getransplanteerde blijft leven is ook van invloed hierop.

Zelfliefde én naastenliefde

Liefde voor mezelf, in wezenlijk contact zijnde met mijn ziel, maakt me ervan bewust dat orgaantransplantatie geen daad van naastenliefde is, zoals zo vaak gesuggereerd wordt. Vanuit dit bewustzijn krijgt naastenliefde een nieuwwaartse betekenis. Uit liefde voor mezelf en mijn naaste berokken ik geen schade aan mijn ziel en die van de ander, maar volbreng ik mijn leven zoals mijn ziel me ten diepste laat weten. Ondersteuning van mensen die een beroep op me doen in moeilijke processen behelst werkelijke naastenliefde. Dit zielsechte samenzijn heeft een intense uitwerking op mijzelf en op iedereen, op het geheel.

Door:

Ger Lodewick

Ger Lodewick schreef onder meer het boekje HERSENDOD, EEN DODELIJKE TUNNELVISIE. Hij is ambassadeur 'Orgaandonatie- en transplantatieproblematiek' namens Stichting De Vrije Mare en is adviseur van de Stichting Bezinning Orgaandonatie. Zie ook de website www.orgaandonor-need.nl